

POSTANOWIENIE

30 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 30 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R.W.

przeciwko M.R.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M.R.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 15 stycznia 2024 r., VII AGa 801/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M.R. na rzecz R.W. 2 700 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 stycznia 2024 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił jej oczywistą zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, gdy dostrzegalny *prima vista* i bez przeprowadzania wnikliwej analizy uzasadniony jest wniosek, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanego naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalnego w sposób oczywisty dla każdego prawnika (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że zastosowanie powołanych w skardze przepisów prawa, było oczywiście błędne lub doprowadziło do nieprawidłowego rozstrzygnięcia, oraz że Sąd drugiej instancji naruszył przepisy prawa, w sposób, który przekłada się na konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia przepisów prawa, widocznego *prima facie*. Taki stan rzeczy wyklucza możliwość przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z ustaleń Sądu *meriti*, które wiążą Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że powód wykonał ½ etapu VII prac, realizowanych na podstawie umowy o kompleksowe zarządzanie projektem budowy elektrowni wiatrowej. Czynności te zostały wykonane w okresie zanim też zakład energetyczny odmówił pozwanemu wydania warunków przyłączenia elektrowni wiatrowej do sieci elektroenergetycznej (16 czerwca 2016 r.), jak i przed wypowiedzeniem powodowi przez pozwanego pełnomocnictwa do podejmowania czynności faktycznych i prawnych w celu realizacji inwestycji (7 sierpnia 2016 r.). Nie ma zatem podstaw do powoływania się przez pozwanego na niezastosowanie przez Sąd drugiej instancji

art. 495 § 1 i 2 k.c., skoro prace, których wykonanie podlega rozliczeniu w niniejszej sprawie, rozliczane etapowo, zostały wykonane przez powoda, zanim nastąpiło zdarzenie, które – w ocenie skarżącego – uzasadniało zastosowanie w niniejszej sprawie art. 495 § 1 i 2 k.c. W szczególności, że pozwany nie skorzystał wcześniej z przewidzianych umową form jej rozwiązania. Skarżący powołując się na niemożliwość wykonania umowy z powodu odmowy wydania warunków przyłączenia do sieci energetycznej przez P. S.A. pominął, że Sąd *meriti* wyjaśnił, że wystąpienie takiego zdarzenia strony uregulowały w umowie, uprawniając pozwanego do odstąpienia od niej, z obowiązkiem rozliczenia prac wykonanych przez powoda do tego czasu.

Należy też zwrócić uwagę, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie jest wystarczający, aby uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Odwołując się do obiektywnej niemożliwości świadczenia, skarżący pominął, że skoro niemożliwość świadczenia zwalnia dłużnika z zobowiązania, na nim spoczywa ciężar dowodu, że świadczenie z przyczyn od niego niezależnych stało się niemożliwe do spełnienia. Nawet określenie przyczyn potencjalnej niemożliwości świadczenia, za które pozwany nie ponosi odpowiedzialności, nie jest pojęciem tożsamym, z obiektywną niemożliwością świadczenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że jak podkreśla skarżący, kluczowa dla rozstrzygnięcia sprawy kwestia niemożliwości świadczenia z podanej przyczyny oznaczała niemożliwość zaspokojenia wierzyciela w jakikolwiek sposób, była trwała i niezmienna w czasie z uwagi na naturę zobowiązania, czy z punktu widzenia interesu wierzyciela.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[wr]

[SOP]